

Dr. M. Nuri KALKAY ile Söyleşi...

Prof. Dr. Ali ÖZDEN

■ Doğdunuz yer ve ilkokul yaşamınıza dair anılarınızı bizimle paylaşır mısınız?

Dedem Kafkasya göçmeni olduğu için, anayurdunu andıran yüce dağlı, karlı ve sulak bir bölgeye, Bingöl dağlarının eteklerine yerleşerek, Kafkasya'daki gibi, hayvancılıkla uğraşmak istemiş. Oldukça başarılı olmuş. Bizim köyümüzde koyun sürülerimiz, büyük baş hayvanlarımız ve atlarımız vardı. Dedem eğitime çok önem vermiş ve üç oğlunu da okutmak istemiş. Yalnız, bir amcam öğrenimini tamamlayarak, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirerek hakim olmuş.

Çocukluk anılarım sanki dün olmuş gibi taptaze hafızamda. Biz çocukken, Ermeni ve Kürt kökenli çobanlarımız, yardımcılarımız ve seyislerimiz ve onların çocukları vardı. Biz hiçbir ayrım gözetmeden, Türkçe, Kürtçe, Ermenice kelimeleri karıştırarak, ama daha çok Türkçe konuşarak hep beraber oynar ve gülerdik. En popüler oyunumuzsa aşık oynamaktı. Bizim evde kilim ve halı dokunurdu. Yünleri renklendirmek için büyük kazanlarda doğal boyalarla kaynatılırlardı. Biz de aşıklarımızı gizlice bu kazanların içine atıp, kırmızı, sarı, mavi, yeşil gibi parlak renklerle boyardık. En iyi aşık oynayan ben-dim ve herkesi yenip, aşıklarını alırdım.

Bir gün Foça'da hakim olan amcamdan bir haber geldi. Okutmak için, yaşları okula başlama çağındaki bir kız bir oğlan iki çocuk istiyordu. Ben o zaman 5 yaşında idim, benim yaşı-mı 2 yıl büyütüp, beni ve ablamı amcamın yanına göndermek istediler. Bense anne ve babamdan, kardeşlerimden ve çok sevdiğim aşık oyunundan ayrılmak hiç istemiyor ve hep ağlı-yordum. Bir gün en büyük ablam beni kucağına aldı ve "Nuri hakim amcanın altından yapılmış aşığı var. Eğer oraya gider-

sen, o altın aşığı sana verecekmış" dedi. Ben hayretler içeri-sinde, ağzım açık kalarak, "altın aşık mı" dedim ve amcamın yanına gitmeye karar verdim. Ama gittiğimde anladım ki, altın aşık diye bir şey yoktu ve tekrar ağlamaya başladım. O zaman amcam "Okula gidip adam olmak mı istiyorsun, yoksa köye dönüp çoban mı olmak istiyorsun?" diye üstüme bağırırdı.

İlkokul anılarım arasında iki şey daha hatırlıyorum. İlk defa bana, doğudan geldiğim için, diğer çocukların arkamdan "Kürt, Kürt" diye bağırıp, ayrım yaptıklarını gördüm. Diğer bir anım da şöyle; ben köyde sapanla kuş vurmaya severdim. Öğretmen bir gün, "Bir ağaçta 18 tane kuş var, bir taş attım 3 kuşu vurdum, geriye kaç tane kaldı?" diye sordu. Herkes 15 derken, ben "Hayır, hiç kalmaz, çünkü hepsi uçar gider." demiştim. Öğretmenim "Aferin sana, ben hiç öyle düşünme-miştim, senin pratik aklın var." demişti.

■ Orta eğitiminiz ve üniversite yıllarınızda geleceğe dair projeleriniz mutlaka vardı, bunlar nelerdir?

Orta eğitime değin, üzerinde durulacak bir anım şöyle. Bizim sınıfta çok üstün matematik zekasına sahip, Mehmet Kavruk adında parasız yatılı bir öğrencinin, klasik lise öğreniminden çok sıkıldığını görüyor, onun gideceği üstün zekalı çocuklara ait bir kuruluşun bulunmamasına çok üzülüyordum.

Üniversite yıllarımda ise, gastroenteroloji adına mide sondası takip, mide asidi analizi dışında hiçbir aktivitemiz yoktu. Ben yurtdışında gastroenteroloji ihtisası yapıp, geri dönüp, hocamız Müfide Küley'in yerine bu departmanın başına geçmeyi, modern ve yeni bir departman kurmayı hep hayal ederdim.

■ Sizi Amerika yolculuğuna zorlayan faktörler nelerdi? Bizimle paylaşmak ister misiniz?

Beni Amerika yolculuğuna zorlayan faktörlerin en başında, asistan iken arkadaşım Dr. Yücel Tangün ile beraber yazdığımız, Milliyet gazetesinin ön sayfasında yayımlanan "Hoca muayenahaneleri niçin kapatılmalıdır?" başlıklı, tam güne değin fikirlerimizi yansıtan bir yazıydı. Yücel ve ben, Çapa III. Dahiliye Kliniğinde yatan bütün hastaları dolaşıp, hastaneye nasıl yattıklarını araştırdık. Hastaların %60'ı önce hocaların özel muayenahanelerine gidip, bir ücret ödedikten sonra, hiç hastaneye yatmayı gerektirecek sebepleri olmadığı halde yatırılmışlardı. Diğer taraftan ağır hastalıkları olup, acile gelen ve yatak olmadığı için yatırılmayan, bazen hastane bahçesinde beklerken ölen hastalar vardı. Halk arasında çok ilgi gören bu makalemiz, hocaların hiç hoşuna gitmediği gibi onların şimşeklerini üzerimize çekti. Çok başarılı asistanlar olmamıza rağmen, üniversiteden ayrılmamız istendi. Ben, arkadaşım Yücel gibi daha fazla bekleyemedim ve istifamı vererek, bugün ve kırgın bir ruh hali içinde Amerika'ya gittim.

■ Amerika'da yaşadığınız zorluklar neler oldu?

Amerika'da bilgi yönünden pek zorluk çekmedim. Ama konuşulan İngilizce ve argo İngilizce'yi bilmediğim için lisan yönünden çok sıkıntı çektim. Yalnız tıp kitabı İngilizce'si biliyordum. Amerikalı hasta bu İngilizce'yi anlamıyordu. Amerika'da karşılaştığım diğer zorluklar kültür çatışmasından doğan zorluklardı. Amerikan kültüründe insanlar arasında bir dostluk, arkadaşlık, misafirperverlik anlayışı yoktu. Herkes kendi başınaydı. Yalnızlık hissi canımı çok sıkıyordu. Humor anlayışı da

farklıydı. Aynı şeylere gülemiyorduk. Hiç unutmam bir Pazar günü sinemaya gitmiştim. Amerikalı seyirci güldüğü zaman ben gülemiyordum. İki sıra önümde oturan bir kişi dikkatimi çekti, yalnız ben güldüğüm zaman o da gülüyordu. Ortak olan bir tarafımız olmalıydı. Film bitince kendisine, durumu anlatıp, "nereli olduğunu" sordum. Yunan'lı olduğunu, anne ve babasının Kapadokya'dan Yunanistan'a göçtüğünü söyledi. O da doktordu. Böylece kendime anlaşılabileceğim, benim gibi göçmen olan ve aynı kültürel değerlere sahip olan bir arkadaş bulmuştum.

■ Amerika sevdası bugün de devam ediyor. Gençlere önerileriniz nelerdir?

Amerika'ya gitmek isteyen gençlere önerim, kişisel deneyim ve bilgilerinizi arttırmak için mutlaka gidin. Ama belirli bir yaştan sonra, göçmen olarak gitmeyin. Kültürel çatışma, yalnızlık, izolasyon, gurbet ve özlem hisleri, hayatınızın sonuna kadar devam eder. Benim gibi, iki cami arasında beynamaz kalırsınız. Eğer göçmen olarak gitmek istiyorsanız daha küçük yaşta iken gidin ki uyum sağlayabilesiniz.

■ Türkiye'de hekim olmak zor mu, zor ise sizce bunun nedenleri nelerdir?

Türkiye'de iyi ve kaliteli hekim olmak sanırım zor. Kar etmek gayesiyle bakkal dükkanı açar gibi, kontrolsüz, kalitesiz, memleketin ihtiyacı düşünülmeden, birçok üniversite ve tıp fakültesi açılırsa, hoca ve öğrenci kalite seviyesinin düşmesi çok doğaldır. Kalite pahalıdır. Kaliteli doktor yetiştirmek için, kaliteli hocalara, kaliteli öğrencilere ve daima teftiş ve kontrol altında olan köklü tıbbi kuruluşlara ihtiyaç vardır. Kalite gereken kuruluşlar kurulmadan ve kalitenin gerektirdiği ücretler ödenmeden kalite elde edilemez.

■ Bu ülkede standardize edilmiş bir tıp eğitimi dün de yoktu, bugün de yok. Bu konudaki önerileriniz nelerdir?

Standardize edilmiş bir tıp eğitimi bence, ABD'de olduğu gibi, üniversiteler arası bir curriculum komitenin kurulması ve "core curriculum" denilen temel bir tıp müfredat programının hazırlanması ve bütün tıp fakültelerince aynen uygulanması zorunluluğu konulmasıyla mümkündür. Bu "core curriculum"un gereklerinin yapılıp, yapılmadığı, bu konuda özel olarak kurulan ve yalnız tecrübeli, bağımsız tıp hocalarından oluşan, bir komite tarafından, her 2 yılda bir teftiş edil-

meli ve gerekirse kapatılabilmelidir. Bu konuda dünyanın en köklü tıp fakültelerinin curriculum komitelerinden yardım istenebilir. Tıp enternasyonal bir meslektir. Hastalıklar memleket sınırı, ırk, din ve yaş tanımadan herkesi tutar. Bu yüzden tıp eğitiminin her ülkede enternasyonal bir seviyede olması ve standardize edilmesi gerekir. Enternasyonal bir mesleğin, enternasyonal bir dilinin olması gerekir. Bu da İngilizce'dir. Tıp eğitimi İngilizce ve Türkçe yapılmalıdır. Ayrıca tıp öğrencileri "national board of medical examination" denen memleket çapında, 3. yılda tıp anabilim dallarını içeren bir sınava girmeli ve 6. yılda ise klinik bilim dallarını içeren bir sınavı başarılı bir şekilde geçtikten sonra, tıp fakültelerinin mezun vermelerine müsaade edilmelidir. Mezun veremeyen tıp fakülteleri kapatılmalıdır.

■ **Tıp uygulamasında bir sistem neredeyse 90 yıldır yaşama geçirilemedi, bunun sorumlusu sizce kimdir?**

Bilimsel karara dayanmayan her kararın arkasında politika ve çıkarıcılık vardır.

■ **Tam gün uygulaması 100 yılda yaşama geçirilemedi, geldi gelecek derken, bu kez de yarım gün olarak geldi. Tam gün gelmeden bilim gelir mi?**

09 Nisan 2016 - Güncel Gezgin Akademi
Gastroenteroloji Toplantısı (İstanbul)

Full-time ve part-time problemine ABD'de şöyle, bilimsel gerçeklere dayanan bir çözüm yolu bulunmuştur. Tıp öğrencilerine klinik tıp, kendi özel muayenahanelerinde pratisyenlik yapan ve "clinical professor" titri olan part-time hocalar tarafından verilir. Tıp öğrencileri üzerinde yapılan bilimsel araştırmalardan tıp öğrencilerinin bu isteği açık seçik belirlenmiştir. Eğer klinisyen bir hoca hastanede, kendisine sağlanan özel bir ofiste özel hastalarını görüyorsa, (hastane idaresi, doktora özel oda, hemşire ve sekreter sağladığı için, doktordan bu masrafların ücretini alır) bu doktorlara "geographical full-time" denir. Gerek özel muayenehane ve gerekse hastanenin sağladığı hastane içi muayenehane olsun, klinik profesörlerin muayenahaneleri daima, öğrenci ve asistanların rotasyon yoluyla klinik öğretim ve eğitim gördükleri yerlerdir. Böylece öğrenci ve asistanlar özel pratisyenliğin özelliklerini ve değişik tipte hastalarını görür ve bu hastaların nasıl değişik yaklaşım ve muamele gördüklerine şahit olur, böylece muayenehane hekimliğini daha iyi anlar. Türkiye'de full-time kanunu çıkararak ve yetersiz bir maaşla, başarılı klinisyen hocaları, üniversite öğretim kadrosunda tutmak mümkün değildir. Bunun sonucunda yarının doktorları, en değerli klinik hocalardan tıp eğitiminin esası olan "klinik tıbbın" esaslarını öğrenmekten mahrum kalırlar. Böylece klinisyen olmayan hocalardan, daha çok teorik derslerle klinik bilgiler alır ve kendilerine güveni tam olmayan ikinci sınıf doktorlar olarak yetiştirilir.

Gerçi, bugün Amerika'da tıp fakülteleri daha çok araştırma ve yayın yaparak kendilerine isim yapmış doktorları, full-time fakülte üyesi olarak işe alırlar. Böylece kendi üniversitelerinden yapılan yüksek sayıdaki yayınlarla kendi prestijlerini yükseltmeye çalışırlar. Ayrıca, bu doktorlara, klinik ve pratisyenlik deneyimleri olmadığı halde öğrenci ve asistanlara klinik tıbbi öğretme yetki ve sorumluluğu verilir.

Ama diğer birçok üniversite, klinik yeteneklere sahip, tecrübeli ve klinik tıbbi öğretmeyi seven,

linik fakülte hocalarına gereksinim olduğunu görmüş, klinik fakülte hocalarına “klinik professor” ünvanı verilerek, yalnız onların öğrenci ve asistanlara klinik tıbbi öğretileri istenmiştir. Bu hocalar genellikle part-time olarak üniversitede çalışır ve üniversiteden daha az maaş alırlar. Yine ABD’de hiçbir üniversite hocası akademik titrini, öğretim ve eğitim ve neşriyatlarının dışında yaptığı diğer herhangi bir işte kullanmaz. Ben bir belediye başkanının isminin önüne Prof. Dr. titrini kullanmasına çok şaşırmışım.

■ **Batıda neredeyse insanlar master-doktora yapmayı olmazsa olmaz gördüğü halde, bizde ilgi duyulmuyor. Zaten temel bilimciler de klinisyenlerin master yapmasına zemin hazırlamıyorlar. Tıp fakültesinde akademik hayatta yer almak isteyen klinisyenlere, temel tıp bilimlerinde, master-doktora yapmalarını önerir misiniz?**

Eğer bir klinisyenin hastaları dışında zamanı varsa ve karşılaştığı klinik problemlerin etiopatogenezi ve patofizyolojisine yeni bir anlayış getireceğine inanıyorsa, mutlaka master yapmasını öneririm. Bunun için temel bilimcilerle iş birliği yapmak ve düşünülen araştırma planlarının finanse edilmesi şarttır. Başarılı ve yetenekli bir klinisyenin, ABD’de olduğu gibi, akademisyen olarak çalışması için, sahip olduğu klinik yetenekler ve öğretme aşkı yetmeli, master yapması şart koşulmamalıdır.

■ **ABD’de bir Türk Üniversitesinin kurulması konusunda ne düşünüyorsunuz? Çünkü buranın havası suyu iyi de insanların havası bozuk.**

ABD’de bir Türk Üniversitesi milliyetçilik için içine girdiği içi, bu isimle kurulmasına izin verilmez. Örneğin, İsrail’in kurduğu üniversiteler başka isimler kullanılarak (Mount Sinai School of Medicine) açılmıştır ve hocaların çoğu Amerikalı’dır, eğitim dili İngilizcedir. Sonra Amerika’nın izin vermesi için yeni bir üniversiteye ihtiyacının olması gerekir.

■ **1950’li yıllarda Güney Kore ile aynı koşullarda yola çıktık, onlar bilim ve teknolojiye inanılmaz bir yerdeler, biz ise olduğumuz yerde sayıyoruz. Sizce bunun nedeni onların Darwin’den yana tavırlı olmasından mı kaynaklanıyor?**

Güney Kore eğitim sistemini kökünden değiştirerek, STEM (Science-Techology-Engineering-Mathematics) eğitimini ön

plana çıkarmıştır. Milletçe bu başarının elde edilmesi için aileler ve milletçe destek verilmiştir. Güney Kore’de bir ortaokul, lise öğrencisi günde yaklaşık 3- 4 saat uyku uyur. Sabahtan akşam beşe kadar okula gidip saat dokuzaya kadar zorunlu etüde kalırlar. Saat dokuzdan on iki, birlere kadar da dershaneye giderler. Üniversitelerin kaliteleri çok yükseltilmiş ve üniversiteye giriş sınavları çok zor bir duruma getirilerek bu mucize yaratılmıştır. Bizde ise tamamen aksi istikamete gidilmiş, STEM eğitimi yerine, din eğitimi ön plana çıkarılmıştır. Bu yüzden aradaki farka hiç şaşırmamak gerekir.

■ **Ülkemizdeki cehaletin ve bağnazlığın, bilim karşılığının nedeni devletin bilimden yana tavır koymasından mı kaynaklanmaktadır?**

Hiç şüphesiz.

■ **Bu ülke bilgi toplumu olmak için ne yapmalıdır?**

Önce milli eğitim sisteminin kökünden değiştirilmesi ve bilime inanan milli bir kültürün yaratılmasıyla başlamak, sonra gerekli maaşları vererek kaliteli insanlardan oluşan bir öğretim ordusu yetiştirmek ve sonrada yüksek IQ’lu çocukları (mali durumlarına bakmaksızın) seçmek ve disiplinli bir eğitimden geçirmekle başlar.

■ **Bu ülkede bilim ve akıl ben de varım hizada geçin demeli midir?**

Evet demelidir, hem de nasıl.

■ **Size göre bu ülkede bilim ne zaman söz sahibi olacaktır?**

Millet olarak çıkarıcı ve çirkin politikacılara oy vermemeyi öğrendiğimiz ve bilime inandığımız zaman.

■ **Batı dünyasının, geri kalmış ya da gelişme çabası içinde olan ülkelerde çağcıl değerlere inanmış siyasi partilere değil de dini siyasete malzeme olarak kullanan partilere destek olmasının temel nedeni sizce nedir?**

Batı dünyasının dostu yoktur, çıkarları vardır. Onlar cahil olan bir milleti kontrol etmenin daha kolay olduğunu ve pazarları olarak kalacağını çok iyi bilirler.

■ **Bu ülkede hekimler yüzyıldır toplumu sağcısıyla, solcusuyla, dincisiyle, siyasetçisiyle, cahil- cühela-sıyla sırtında taşımaktadır. Artık yeter deyip, gerekeni yapmanın zamanı gelmemiş midir?**

Evet gelmiştir ve hatta geçmiştir bile. Ama organize olmadan, bir araya gelip, bütün hekimleri bu ideale inandırmadan hiçbir şey yapılamaz.

■ **Hekimlik para kazanma mesleği midir? Yoksa insan kazanma, doğayı kazanma mesleği midir?**

Hekim olmak bir iç çağrıdır (calling). Hasta insanla beraber olmak, onların dertlerini dinlemek, bu dertlere çare bulmak, hastaların teşekkür ve şükran hislerinin ifadesini yüzlerinde görmek ve bunlardan zevk ve mutluluk duymak, bu iç çağrının gereğidir. Para kazanmaktan çok daha önemlidir. Şüphesiz uzun ve çok zor bir öğrenimden geçen bir doktorun bunları yapabilmesi için, ekonomik yönden hiçbir para sıkıntısının olmaması gerekir.

■ **Doğayı okumak için düşünürlerin önce tıp eğitimi alması gerektiğine inanıyor musunuz?**

İyi olur ama pratik değil. Her alanın kendisine ait, yaratıcı düşünceye sahip düşünürleri ve doğayı okuyanları vardır.

■ **Neden insanoğlu, insanlığın umudu olan hekimlere bu denli kin ve nefretle yaklaşıyor?**

Ben başımdan geçen bir olayı anlatarak bu soruya cevap vermek istiyorum. Diyabetli yaşlı bir hasta bana dışkı katılaşması ve overflow diyare denen çamur renginde sıvı sızmasıyla gelmişti. Ben gerekli lavman tedavileri ve ağızdan osmotik laksatifler vermiştim. Hastanın kızı bana, “Sen ne biçim doktorsun, annemin diyaresi var, sen lavman veriyorsun” diye bağırıyordu. Vaka, “State Board Medical Examiner” denen, NJ eyaletinin doktorların kontrolünden sorumlu bir komitenin önünde tartışılmıştı. Sonunda komite başkanı doktor bana demişti ki, “Siz doktorsunuz, siz tıp okudunuz, psikoloji ve psikiyatri okudunuz. Bunlar cahil insanlar, duyduğunuz hisleri kontrol altında tutarak, onlara kızmadan, bir üstünlük taslamadan, hastalığı basit bir dille ona anlatsaydınız, bu problemlerin hiç biri olmazdı”. Gerçekten de bu konuda yapılan klinik çalışmalar; hekime karşı duyulan kin ve nefretin, doktorun hastalara ve hasta sahiplerine saygılı, sevecen bir dil ve tavırla yaklaşmadığı zaman, hastalığın ve tedavinin muhtemel komplikasyonlarını onlara söylemediği zaman meydana geldiğini göstermiştir.

■ **Amerika’da bilim çevreleri özellikle tıp dünyasında bilim insanları Darwin’den yana mı yoksa akıllı tasarımcılardan yana mı?**

Amerika’da bilim çevreleri, Darwin’in evolüsyon teorisinin, artık teori olmaktan çıkıp, insan genlerinin bir çoğunun, diğer hayvan genleriyle paylaşıldığının gösterilmesi üzerine, Darwin’in evolüsyon teorisinin gerçek olduğuna ve atalarımızın tek hücreli yaratıklar olduğuna inanırlar.

■ **Bilginin toplumla paylaşılması, toplumsal gelişimin olmazsa olmazı olarak karşımızda durmaktadır. Bu ülkede üretilen bilgilerin toplumla paylaşılmaması için gayret gösterilmektedir. Batı toplumu bu konuda da diğer konularda olduğu gibi bilimden yana tavır koyamamaktadır. Bu konudaki düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?**

Çıkarıcı, moral ve etik prensiplerden yoksun politikacılar, en büyük düşmanlarının bilim ve bilime inanan entelektüel insanlar olduğunu bilir ve tekrar seçimlerini garanti altına almak için, devletin bütün imkanlarını kullanarak toplumu cahil tutmak, bilimden uzak kalmalarını sağlamak isterler. Bazı batı toplumları da, bir ülkeyi daha kolay kontrol edebilmek ve pazar olarak tutmak için, aynı prensipleri takip etmek meylini gösterir. Geri kalmışlığın, sömürülmeyi önlemenin tek yolu bilinçli, bilime inanan, güçlü bir milli eğitim sistemi ve politikasıdır.

YAŞAM ÖYKÜSÜ

Dr. M. Nuri Kalkay, 1934 yılında Erzurum'un Hınıs ilçesinin Budak Köyünde, Kafkas kökenli kalabalık bir ailenin beşinci çocuğu olarak doğdu. O zamanlar ceza yargıcı olan amcasının yardımıyla tıp öncesi öğrenimini, Anadolu'nun çeşitli il ve ilçelerinde, yatılı öğrenci olarak tamamlayıp, 1953 yılında girdiği İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesini bitirdikten sonra aynı üniversitenin Çapa III. Dahiliye Kliniği'nde dahiliye uzmanlık eğitimi yaparak, 1966 yılında ABD'ye gitti. Orada "SUNY Downstate Medical School" ve "NJ College of Medicine"de mezuniyet sonrası eğitimi yineleyerek gastroenteroloji uzmanı oldu. Gayesi memleketine dönüp akademisyen olarak çalışmaktı. Fakat ailevi ve ekonomik sebepler yüzünden, ABD'de kalmak kalarak serbest hekim olarak çalışmak zorunda kaldı.

1972 yılından beri hekimlik yaşamını, NJ eyaletinde, hem serbest hekim ve hem de konsültan gastroenterolog olarak yürüten Dr. Kalkay, tıp öğretim ve eğitimine olan sevgisini hiç yitirmedi. Bu sebeple, bağlı olduğu 'Holmdel Bayshore Community Hospital'ın Dahiliye ve Gastroenteroloji şefliğini üzerine aldı. Ayrıca hastanenin 'devamlı tıp öğretim ve eğitimi (CME), kütüphane, yayın komitesi ve konuşma büros'unun üyesi oldu. Bu aktiviteleri sonucu ve her sene verdiği vaka sunumlu CME konferanslarıyla, hem kendi ve hem de diğer doktorların tıp öğretim ve eğitimine önemli katkılarda bulundu.

Dr. Kalkay, bu aktiviteleri dışında Amerika'nın ileri gelen tıp dergilerinde, yedi adet bilimsel makale yayınladı. Ayrıca 1982 yılında, Türkiye ve Amerika'daki tıp öğretim ve eğitiminin kıyaslamasını yapan ve Türkiye'de çok ilgi gören, "Çağdaş Hekimliğin Sorunları" adlı kitabını yayımladı.

Tıp öğretim ve eğitiminin yaşam boyunca, aralıksız olarak devam etmesine inanan Dr. Kalkay, kendi gastroenteroloji hocası ve mentoru, zamanının ünlü gastroenterologlarından biri olan Prof. Dr. Eddy Palmer'in etkisiyle olsa gerek, talebeye pasif olarak aktarılan, ders verme şeklindeki öğretime hiç inanmadı. Kendisine göre, en iyi tıp öğretim ve eğitimi, ancak talebenin soru ve düşünceleriyle aktif olarak aktarıldığı, Sokratik diyalektik metodun ve klinik düşüncenin temel ilkelerinin ön planda tutulduğu bir eğitim ortamında meydana gelebilirdi.

Dr. Kalkay, işte bu düşünce ve fikirlerin ışığı altında, klinik tıpta, literatür okumaktan çok daha önemli olduğu için, tıp talebelerine ve genç hekimlere klinik düşüncenin temel ilkelerini öğretmek ve onlarla senelerden beri birikegelen klinik tecrübe ve bilgilerini paylaşmak amacıyla "Klinik Düşüncenin Temel İlkeleri" adlı kitabı yazdı.

Halen yaşça emekli olmasına rağmen, kafaca emekli olamayan Dr. Kalkay, gerek Amerika'da ve gerekse Türkiye'de part time olarak çalışmalarına devam etmektedir. Bu amaçla Maltepe Üniversitesi Hastanesi'nde çalışırken, genç gastroenterologlara ERCP'nin inceliklerini öğretmek amacıyla yazdığı ERCP kitabı, Maltepe Üniversitesi yayınları arasında, 2014 yılında yayınlanmıştır.

